

ERNEST VILLEGAS

El jove actor s'acomiada de 'Jugar amb un tigre' al **Lliure** i inicia els assajos de 'L'inspector', de Gogol, que dirigirà Sergi Belbel al **TNC**

Els actors solen parlar de regals quan els toca un paper o un personatge d'aquells que permeten el lluïment. En poc temps, a Ernest Villegas n'hi han caigut dos de seguits. Aquest cap de setmana deixa de ser Dave a *Jugar amb un tigre*, l'obra de Doris Lessing que ha adaptat Carlota Subirós a l'Espai Lliure. El jove actor de Vic s'ha enfrontat amb èxit al que és, fins ara, potser el paper més important de la seva carrera. Alhora, comença els assajos de la versió de *L'inspector*, de Nikolai Gogol, que estrenarà al febrer Sergi Belbel a la Sala Gran del TNC.

Com ell mateix reconeix ha tingut força sort des que va deixar Vic per estudiar al Col·legi de Teatre de Barcelona. "He picat poca pedra". Primer no va dubtar a anar-se'n a Mallorca per "fer un parell de *shakespeares*" a les ordres de Pitus Fernández, un xintegrant de Joglars. Després es va atrevir a trucar a Oriol Broggi amb la idea de fer-li arribar el seu currículum per reincorporar-se a l'escena barcelonina. "No el coneixia i, per a sorpre-

sa meva, em va citar per prendre un cafè". Aleshores es va iniciar una cadena que encara no s'ha acabat. Va entrar al repartiment de *Magnus*, de Jordi Teixidor, que va dirigir Broggi a la Beckett. A la sala d'Alegre de Dalt també va fer *La nit àrab*, sota la direcció de Toni Casares, que va ser qui també el va dirigir la temporada passada a *La plaça del Diamant* del TNC, precisament quan Belbel li va proposar, fa un any, la seva participació en *L'inspector*.

Jugar amb un tigre no és la primera obra en què Villegas treballa amb Carlota Subirós. Es va estrenar en l'*Otel·lo* (2006), que va significar la seva entrada a l'òrbita del Lliure, amb substitucions a més en altres produccions del teatre com *Santa Joana dels Escorxadors*, *Ricard III* i *European House*. Per això, la nova crida de Subirós era un repte per a ell. "Respecto molt aquesta casa i tenia confiança en la Carlota; ens havíem entès molt bé". Aquesta entesa arriba a partir de la gran capacitat de treball de la directora, segons explica Villegas. "És una artesana del teatre. Treballa tant que et fa posar les piles, i és molt propera als actors. És apassionada i aconseguix que et comprometis al màxim".

Li va correspondre, a més, un personatge que defineix com un "cafre". "Quan em va donar el text no sabia qui faria. I vaig tenir la sort que fos Dave. Ja estava una mica fart de fer bones persones".

A ESCENA

Tradicions nadalenques i teatrals

Les festes de Nadal ja són aquí, i amb elles, una de les tradicions teatrals més arrelades en la cultura popular catalana. Ens referim, és clar, a la representació d'*Els pastorets*. No en va, l'escriptor Joaquim Vilà i Folch assegurava que els pilars del teatre en aquesta terra han estat pastorets i passions, hereves d'una tradició secular humil, emotiva, que cada any es reviu ritualment per Nadal o Setmana Santa. Així mateix, pastorets i passions han constituït, des de sempre, les bases del *teatre d'aficionats* català, que ha conservat uns trets propis pel que fa a formes de fer i sentir que ja no es troben en cap altre tipus d'espectacle escènic.

Dirigida principalment a un públic infantil, *Els pastorets*, igual que els contes de fades, revelen una vida humana sentida o entrevista des de l'interior, on la fantasia serveix de guia als més petits per obtenir respostes pràctiques sobre el món i els seus enigmes ètics i existencials. Encara que se sospita que les primeres representacions d'*Els pastorets* es remunten al segle XIII, les seves versions escrites més antigues són *El nacimiento del Salvador o la rendición del esclavo*, d'Antoni Molins i Ignasi Rubio apareguda l'any 1880, i *Los pastorets en Betlem*, de Miquel Saurina, datada el 1887. Però és durant la vigília de Nadal del 1916 quan s'estrena la versió més coneguda, *Els Pastorets o l'Adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep Maria Folch i Torres. Des d'aleshores, autors i companyies han actualitzat el text, però la seva essència continua intacta.

ANTONIO JOSÉ NAVARRO

CRÍTIC

PRÒXIMAMENT

Coral romput

TEATRE LLIURE

Va ser un dels moments cabdals de la temporada passada: l'estrena de la versió teatral del disc que va fer Ovidi Montllor a partir dels memorables versos de Vicent Andrés Estellés, en una producció del Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona. Joan Ollé es va posar mans a l'obra per portar a l'escena la monumental obra, amb la música en directe de la guitarra de Toti Soler, la mateixa que va acompanyar en el disc l'enyorat cantant i actor d'Alcoi. Ollé va convocar un sòlid cor d'intèrprets (Pere

Arquillué, Montserrat Carulla, Eduard Farelo i Joan Anguera, entre altres) per a un fresc poètic d'una emoció suprema.

Dies 26, 27 i 28 de desembre.

Secrets

TEATRE TÍVOLI

Quina època pot ser millor que les dates nadalenques per a un espectacle de màgia de la solvència de *Secrets*. El popular Mag Lari torna al Tívoli amb un muntatge en què aborda els secrets eternals del món de la màgia. Lògicament, i malgrat el títol de l'obra, l'il·lusionista barceloní mantindrà, en la que és la setena producció de la seva carrera, el misteri d'aquells trucs que fascinen tant grans com petits.

Del 25 de desembre al 4 de gener.

Días mejores

TEATRE LLIURE

Sota la direcció d'Àlex Rígola arriba al Lliure un text del dramaturg nord-americà Richard Dresser, un ferotge crític dels valors que imperen al seu país. Aquesta producció del Teatro de la Abadía de Madrid presenta un grup de treballadors que s'han quedat al carrer pel tancament d'una fàbrica i que no dubten a utilitzar qualsevol estratagema per aconseguir diners fàcils. Una àcida reflexió per a aquests temps de crisi.

Del 7 al 18 de gener.

